

giver mig ikke alene Anledning, men ogsaa Grund til at tale, saaledes som jeg har gjort. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at vi vilde ikke vinde de fattige ved, at Kirken fik rigere Midler, ved, at den gav Almisse. Det er nu en Trossag, og jeg skal ikke disputere med det ærede Medlem derom. Jeg tror nu, man kan vinde adskillige ad den Vej; men tror det ærede Medlem det modsatte, maa man have sin Tro for mig. Det ærede Medlem vilde ikke være med til at give Kirken større Magt og flere Midler. Nej, det tror jeg gerne. Det ærede Medlem vil ikke under denne eller nogen anden Form give Kirken eller den bestaaende Folkekirke i det hele mere Magt og Styrke, men jeg ønsker netop at styrke den bestaaende Folkekirke ved alle lovlige, ærlige og hæderlige Midler, bl. a. ogsaa ved at give den virkelige, positive økonomiske Midler at virke med. At Menighedsraadene i Aarhus ville komme til at bestaa af et Flertal af Socialdemokrater, anser jeg heller ikke for nogen Ulykke. Dermed skal jeg slutte, jeg tror at have fattet mig forholdsvis kort.

Svendsen: Ja, jeg skal ogsaa saa vidt muligt bestræbe mig for at fatte mig i Korthed. Der er, siden jeg forleden havde Ordet, faldet adskillige Udtalelser i Anledning af den Tanke, jeg den Gang gentog fra 1ste Behandling, om Nedsættelse af en Kommission til at behandle dette Spørgsmaal. Jeg skal ganske kort svare den ærede Minister og den ærede Ordfører paa deres Bemærkninger desangaaende. Naar den ærede Minister udtalte, at det kun er enkelte af Folketingets Medlemmer, som have udtalt sig i den Retning, maa vi jo ikke være blinde for, at der jo er en stor Del af Befolkningen, som staar paa dette Standpunkt. Vi have jo set, at om ved $\frac{3}{4}$ af Landets Præster og en stor Forsamling, der repræsenterede Tusinder af Lægfolk, have tiltraadt Tanken og ligeledes samtlige Landets Biskopper, og særlig Biskop Rørdam. Ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, at i et Skrift af Biskop Rørdam, som den ærede Minister forleden betegnede som et fortrinligt Skrift, og som for øvrigt er meget gunstigt stemt over for det foreliggende Forslag, gaar den Tanke som en rød Traad gennem det hele, at Sagen først maa undersøges af en Kommission. Det er væsentlig 3 Grunde, der ere udtalte derimod, og som jeg skal berøre.

Først er der sagt, at naar der tales om en Kommission, saa var det for at forhale Sagen, forsumpe den, eller for at

spænde Ben for det foreliggende Forslag. Jeg finder det ganske uberettiget at sige det over for os, der ønske en grundig Overvejelse. Jeg kan forsikre den ærede Minister og den ærede Ordfører, at jeg og mangfoldige med mig nære lige saa inderlige Ønsker og Forhaabninger om at komme til et frugtbringende Arbejde paa dette Omraade som den ærede Minister og den ærede Ordfører. Og for øvrigt kan man jo meget godt forebygge, at en Kommission skal forsumpe Sagen, idet man kan sætte en bestemt Tidsgrænse for dens Virksomhed. Det er jo desuden ikke det, hvorpaa det kommer an, om vi netop i Aar faa en Lov, der kan danne Grundlag for en Kirkeforfatning her i Landet, eller om der gaar et Aar længere. Det, hvorom det drejer sig, er at faa rigtig begyndt, saaledes at der kan bygges op derpaa til Held og Lykke for Folkekirken.

Den anden Grund, man har anført, er, at en Kommission skulde være unyttig, fordi der tidligere har været nedsat to Kommissioner. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der er forløbet mellem 30 og 40 Aar, siden den sidste Kommission blev nedsat, og der er jo siden da i mangfoldige Henseender sket store Forandringer med Hensyn til Udviklingen her i Landet, baade paa det sociale og aandelige Omraade, saa at der kan være vigtige Ting at overveje, som ikke den Gang vare fremme. Ingen vil kunne nægte, at denne Kommission ikke har været uden Betydning. De Lovforslag, vi have faaet paa Kirkelivets Omraade i de mange Aar, stamme jo væsentlig fra denne Kommissions Arbejde. Jeg tror, at der ogsaa nu kan være vigtige Ting at undersøge, før vi gaa til en endelig Lovgivning paa dette Omraade. Særlig hvad det foreliggende Forslag angaar; er der adskillige Ting, som jeg ikke er sikker paa, at den ærede Minister eller det ærede Udvalg have haft Øjnene tilstrækkelig aabne for. Jeg skal nævne enkelte Eksempler, og da først nævne Forholdene her i Kjøbenhavn.

Der er jo i den sidste halve Snes Aar udfoldet en meget stor og heldbringende Virksomhed fra Kirkens og Kristendommens Venners Side for at skaffe Kjøbenhavn flere Kirker og Præster. Denne store Sag, hvis Fremme Indre Mission har faaet Skylden for, for Resten med Urette — Indre Mission deler Æren derfor med kirkeligsindede Folk inden for de forskellige Afskygninger af Folkekirken — denne store Sag har ogsaa sat sine Frugter, idet der, saa vidt jeg ved, er opført en halv